

ביום עשות ה' אלהים ארץ
ושמים.

השתטח רבי חייא בארץ ונשק
את העפר, וככה ואמר: עפר,
עפר, כמה אתה קשה ערף, כמה
אתה בחצפה, שכל מחמדי העין
ירקבו בך, כל עמודי אורות
העולם תאכל ותשחק. כמה אתה
חצוף, המאור הקדוש (רשב"י)
שהיה מאיר את העולם, השליט
הגדול שממנה, שזכותו מעמידה
את העולם, ירקב בך. רבי
שמעון, אור המאור, אור
העולמות, אתה נרקב בעפר
ואתה מקים ומנהיג את העולם.
השתומם וגע אחד, ואמר: עפר,
עפר, אל תתגאה, שלא ימסרו
בך עמודי העולם, שהרי רבי
שמעון לא ירקב בך.

קם רבי חייא והיה בוכה. הלך
ורבי יוסי עמו. מאותו היום
התענה ארבעים ימים לראות את
רבי שמעון. אמרו לו, אינך
רשאי לראות אותו. ככה
והתענה ארבעים ימים אחרים,
הראו לו במחזה את רבי שמעון
ורבי אלעזר בנו שהיו עוסקים
בדבר הזה שאמר רבי יוסי, והיו
כמה אלפים שומעים לדבורו.
בינתיים ראה כמה כנפים גדולות
עליונות, ומעלים עליהם את רבי
שמעון ואת רבי אלעזר בנו,
ועולים לשיבת הרקיע, וכל אלו
הכנפים היו מחכות להם. ראה
שחוזרים ומתחדשים ומאירים
יותר מהאור של זיו השמש.

פתח רבי שמעון ואמר, יבנס
רבי חייא ויראה כמה שעתיד
הקדוש-ברוך-הוא לחדש את
פני הצדיקים לעתיד לבא. אשרי
הוא מי שנכנס לכאן בלי בושה,
ואשרי מי שעומד באותו העולם
כעמוד חזק בכל. וראה שהיה
נכנס ועומד רבי אלעזר, ושאר
העמודים שיושבים שם. והוא

אשתלים. הָדָא הוּא דְכָתִיב בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ
אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.

אשתטח רבי חייא בארעא ונשק לעפרא,
ובכה ואמר עפרא עפרא כמה את
קשי קדל, כמה את בחציפו. דכל מחמדי
עינא יתבלון בך, כל עמודי נהורין דעלמא
תיכול ותידוק. כמה את חציפא, בוצינא
קדישא דההו נהיר עלמא, שליטא רברבא
ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך. רבי
שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין אנת
בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא. אשתומם
רגעא חדא, ואמר עפרא עפרא לא תתגאי
דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא דהא רבי
שמעון לא אתבלי בך.

קם רבי חייא וההו בכי. אזל ורבי יוסי
עמיה. מההוא יומא אתעני ארבעין
יומין למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה לית
אנת רשאי למחמי ליה. בכה ואתעני ארבעין
יומין אחרנין. אחזיאו ליה בחזווא לרבי
שמעון ורבי אלעזר בריה, דהוו לעאן במלה
דא דאמר רבי יוסי, והוו כמה אלפין צייתין
למלו ליה. אדהכי חמא כמה גדפין רברבין
עלאין וסליקו עלייהו רבי שמעון ורבי
אלעזר בריה וסליקו למתיבתא דרקיעא, וכל
אלין גדפין הוו מחפאן להו. חמא דמתהדרן
ומתחדשן בזיוון ונהירו יתיר מנהורא דזיוא
דשמשא.

פתח רבי שמעון ואמר ייעול רבי חייא
וליהמי בכמה דזמין קדשא בריך
הוא לחדתא אנפי צדיקייא לזמנא דאתי.
זפאה איהו מאן דעאל הכא בלא כסופא,
וזפאה מאן דקאים בההוא עלמא כעמודא

תקיף בכלא. וְחָמָא דְהוּה עָאל, וְהוּה קָם רבי אלעזר ושאר עמודין דיתבין תמן. והוא הוה כסוף ואשמיט גרמיה ועאל ויתיב לרגלוי דרבי שמעון.

קָלָא נֶפֶק וְאָמַר מָאִיךְ עֵינְךָ. לָא תִזְקוּף רִישְׁךָ, וְלָא תִסְתַּפֵּל. מָאִיךְ עֵינְוֵי וְחָמָא נְהוּרָא דְהוּה נְהִיר לְמִרְחוּק. קָלָא אֶהְדֵּר כְּמַלְקָדְמִין וְאָמַר עֲלָאִין טְמִירִין סְתִימִין פְּקִיחֵי עֵינָא אַנוּן דְמִשְׁטָטִין בְּכָל עֲלָמָא אִסְתַּפְּלוּ וְחָמוּ. תַּתְּאִין (נ"א תנאין) דְמִיכִין סְתִימִין בְּחֹרֵיכוּן אֲתַעְרוּ.

מָאן מְנַכוּן דִּי חֲשׂוּכָא מְהַפְּכָן לְנְהוּרָא וְטַעֲמִין מְרִירָא לְמַתְקָא עַד לָא יִיתוּן הָכָא. מָאן מְנַכוּן דְמַחְפָּאן בְּכָל יוֹמָא לְנְהוּרָא דְנְהִיר בְּשַׁעְתָּא דְמִלְפָּא פְקִיד לְאִילְתָּא וְאֲתִיקֵר וְאֲתִקְרִי מִלְפָּא מְפַל מְלַכִּין דְעֲלָמָא. מָאן דְלָא מְצַפֵּה דָּא בְּכָל יוֹמָא בְּהֵוּא עֲלָמָא, לִית לִיה חוּלְקָא הָכָא.

אֲדַהְבֵי חָמָא כְּמָה מִן חֲבַרְיָא סַחְרָנִיָּה כָּל אַנוּן עַמּוּדִין דְקִיָּמִין. וְחָמָא דְסִלְיָקוּ לֹוּן לְמַתִּיבְתָּא דְרְקִיעָא. אֲלִין סִלְקִין וְאֲלִין נַחְתִּין, וְעִילָא דְכוּלְהוּ חָמָא מְאִרִי דְגַדְפִי דְהוּה אֲתִי וְהוּא אוֹמִי אוֹמָאָה דְשִׁמְעַ מְאַחֲרִי פְּרַגּוּדָא דְמִלְפָּא מְפַקֵּד בְּכָל יוֹמָא וְדְכִיר לְאִילְתָּא דִּי שְׂכִיבַת לְעַפְרָא, וְבַעַט בְּעִיטִין בְּהֵוּא שַׁעְתָּא בְּתֵלַת מְאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין, וְכִלְהוּ מְרַתְתִין וְזַעֲיִן (דף ט"ב) קָמִיָּה. וְאוּרִיד דְמַעֲיִן עַל דָּא, וְנִפְלִי אַנוּן דְמַעֲיִן רְתִיחִין פְּאֲשָׁא לְגוּ יִמָּא רְבָּא, וּמְאַנוּן דְמַעֲיִן קָאִים הֵוּא מְמַנָּא דִימָּא וְאֲתִקְיִים וְקִדִּישׁ שְׁמִיָּה דְמִלְפָּא קִדִּישָׁא וְקָבִיל עֲלֵיהּ לְמַבְלַע כָּל מִימוֹי דְבְרָאשִׁית וְיִכְנוּשׁ לְהוּ לְגוּיָה בְּשַׁעְתָּא דִּיתְכַנְשׁוּן כָּל עַמְמִיָּא עַל עַמָּא קִדִּישָׁא, וְיִנְגְבוּן מִיָּא, וְיַעֲבְרוּן בְּנִגְיָבוּ.

הִיָּה מִתְבַּיֵּשׁ, וְהַשְׁמִיט אֶת עַצְמוֹ, וְנִכְנַס וַיֵּשֶׁב לְרַגְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: הִנְמִךְ עֵינְיךָ וְאַל תָּרִים רֹאשְׁךָ וְאַל תִּסְתַּפֵּל. הִנְמִיךְ עֵינְיוֹ וְרָאָה אוֹר שְׁמַאִיר לְמִרְחוּק. חֲזַר הַקּוֹל כְּמַקְדָּם וְאָמַר: עֲלִיזִים טְמוּנִים נִסְתָּרִים, פְּקוּחֵי הָעֵין, אוֹתָם שְׁמֹשׁוּטִים בְּכָל הָעוֹלָם, הִסְתַּפְּלוּ וְרָאוּ! תַּחְתּוֹנִים (נ"א תנאים) לְשָׁנִים נִסְתָּרִים בְּחֹרֵיכֶם הִתְעוֹרְרוּ!

מִי מִכֶּם שֶׁהוֹפְכִים חֲשֵׁךְ לְאוֹר וְטוֹעֲמִים מֵר לְמִתּוֹק טָרֵם בּוֹאֵם לְכָאן? מִי מִכֶּם שְׁמַחֲפִים בְּכָל יוֹם לְאוֹר שְׁמַאִיר בְּשַׁעֲה שְׁהַמְלִיךָ פּוֹקֵד אֶת הָאֵילָה, וּמִתְכַּבֵּד וְנִקְרָא מְלִיךְ מִכָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם? מִי שֶׁלֹּא מְצַפֵּה לְזֶה בְּכָל יוֹם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם - אֵין לוֹ כָּאן תִּלְק!

בִּנְתִּים רָאָה פְּמָה מִן הַחֲבָרִים סְבִיבוֹ, כָּל אוֹתָם הָעַמּוּדִים שְׁקִימִים, וְרָאָה שְׁמַעֲלִים אוֹתָם לִישִׁיבַת הַרְקִיעַ. אֵלוּ עוֹלִים וְאֵלוּ יוֹרְדִים. וּמַעַל כָּלֵם רָאָה בַּעַל הַכְּנָפִים שֶׁהָיָה בָּא, וְהוּא נִשְׁבַּע שְׁבוּעָה שְׁשִׁמַּע מְאַחֲרֵי הַפְּרָגוּד, שְׁהַמְלִיךָ פּוֹקֵד בְּכָל יוֹם וְזוֹכֵר אֶת הָאֵילָה שְׁשׁוֹכְכַת לְעַפְרָא, וּבוֹעֵט בְּעִיטוֹת בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה בְּשִׁלְשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים רְקִיעִים, וְכָלֵם מְפַחְדִים וְרוֹעֲדִים לְפָנָיו. וּמוֹרִיד עַל זֶה דְמַעוֹת, וְנוֹפְלוֹת אוֹתָן הַדְּמַעוֹת הַרוֹתְחוֹת כְּאֵשׁ לְתוֹךְ הַיָּם הַגָּדוֹל, וּמְאוֹתָן הַדְּמַעוֹת עוֹמֵד אוֹתוֹ הַמְּמַנָּה שֶׁל הַיָּם, וּמִתְקִים וּמְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַמְּלִיךְ הַקְּדוֹשׁ, וּמְקַבֵּל עֲלָיו לְבַלַּע אֶת כָּל מִימֵי בְרָאשִׁית וְכוֹנֵס אוֹתָם לְתוֹכוֹ בְּשַׁעֲה שְׁיִתְקַבְּצוּ כָּל הָעַמִּים עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, וְיִתְיַבְּשׁוּ הַמַּיִם, וְיַעֲבְרוּ בִיבֶשׁ.

דִּיתְכַנְשׁוּן כָּל עַמְמִיָּא עַל עַמָּא קִדִּישָׁא, וְיִנְגְבוּן מִיָּא, וְיַעֲבְרוּן בְּנִגְיָבוּ.